

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Благоевград, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми март
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Катя Бельова
Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Катя Бельова Въззивно гражданско дело №
20231200500168 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба подадена от адв. Г. Ц., в качеството си на
процесуален представител на К. Л. Т. против решение № 900386/21.12.2022 г., постановено
по гр.д.209/2020 г. по описа на РС-Сандански.

Според жалбоподателя изводите в атакуваният акт са направени в нарушение на
материалния закон и събраните доказателства, без да са анализирани представените от него
доказателства и направените възражения. Сочи, че по аргумент от чл. 188, ал. 2 ЗМВР,
според който държавните служители, които полагат труд за времето между 22:00 и 6:00
часа се ползват със специалната закрила на КТ, следва, че са приложими общите норми на
КТ и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, относно
фундаменталните права, каквото е правото на полагане на труд и определяне на
възнаграждението. Моли да се отмени решението, респективно се отхвърли иска, като
претендира възнаграждение и разноски за настоящата и предходната съдебна инстанция,
като в случай, че съдът намери жалбата за неоснователна прави възражение за прекомерност
на претендираните разноски.

Въззиваемият, чрез процесуалния си представител представя писмени бележки в
подкрепа на тезата си за неоснователност на жалбата. Моли решението да се потвърди.

БлОС счита въззивната жалба за допустима, тъй като е подадена от страна с правен
интерес, срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, в предвидения от ГПК срок.
Атакуваното решение е правилно, законосъобразно, валидно и допустимо.

От доводите във въззивната жалба и отговора на въззиваемия е видно, че страните не

спорят по приетата за установена от РС фактическа обстановка в атакувания акт. Видно е, че ищецът за процесния период от 01.10.2017 г.-31.01.2020 г. е работил като младши инспектор в РД ПБЗН Благоевград, през който период е полагал труд и през нощта – във времето от 22.00 ч. до 06.00 ч., като въз основа на изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, е прието, че е положил общо 1000 часа нощен труд, които след преизчисляването им с коефициента 1.143 се равняват на 1143,17 часа дневен труд. Така за процесния период се е стигнало до полагане на извънреден труд, от който неотчетени и неплатени са останали 1092,81 лв.

Претенцията на жалбоподателя е за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд с правно основание чл. 178, ал.1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5 ЗМВР .

Жалбоподателят поддържа тезата, че за отработените от него часове при работата на нощни смени, след прилагане на механизма по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ за отчитане на нощните часове с превръщането им в дневни - се получават часове, положен труд, които счита за извънреден и затова претендира възнаграждение за такъв труд. Нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ предвижда при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Тезата според БлОС е несъстоятелна.

Жалбоподателят е държавен служител по см. на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и като такъв статута му според ал. 2 от същата норма се определя от този закон. С чл. 187, ал. 1 ЗМВР е визирано за нормална продължителност на работното време на държавните служители в МВР да е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица като според ал. 3 при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00м., като работните часове през нощта не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период; като работното време за работещите на смени /8-, 12- или 24 часови смени/ се изчислява сумирано за тримесечен период, който период на отчитане преди изменението на ал. 3, действащо до 13.10.2016 г. е бил едномесечен. При отчитане на работното време чрез формата на сумираното изчисляване – установената продължителност на работния ден и на работната седмица се спазва средно за определен по-продължителен от деня и седмицата период от време. Затова в тези случаи продължителността на работното време през работните дни може да превишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период, като средно за периода, през които работното време се отчита /сумира/ се спазва баланса на работното време и свободното време. Ето защо само от твърденията на жалбоподателя за положен нощен труд, който е в рамките на редовните му работни смени, според съда не следва извод за положен извънреден труд, след превръщане на нощните часове в дневни с прилагане на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, тъй като не се вземат предвид и определените му почивки за установения тримесечен период на отчитане на работното време.

Освен това нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ е неприложима, поради наличие на специална регламентация в ЗМВР и подзаконовите актове, издадени по прилагането му, уреждащи именно реда за организацията и разпределянето на работното

време, неговото отчитане, компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Регламентацията на посочените въпроси се съдържа в отменените Наредба № 81213-407/11.8.2014 г., Наредба № 81213-592 от 25.05.2015 г. Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, издадени въз основа на законовата делегация по чл.187, ал.9 ЗМВР, като през процесния период са действали Наредбата от 2015 г. и от 2016 г. В раздел III от Наредбата от 2016 г. се съдържат, както и в предходната наредба от 2015 г. правила за разпределяне на работното време, измежду които в чл. 14, ал. 3 при разпределяне на работните смени в графици е визирано спазването и на чл. 2, ал. 1 от нея, който е идентичен на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР. Идентичните норми предвиждат възможност за нощен труд с продължителност до 8 часа, докато ограничението по чл. 140 от КТ е за нощен труд до 7 ч. Вещото лице е дало заключение при съобразяване на чл. 140 КТ за нормална продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица да е до 35 часа, но няма данни при посочване часовете за положен извънреден труд с превръщане на нощните часове в дневни да е съобщило чл. 142, ал. 4 от КТ, според който максималната продължителност на работна смяна при сумирано изчисляване на работното време може да бъде до 12 часа, като продължителността на работната седмица не може да надвишава 56 часа. Това би било от значение за преценка на размера при евентуално приемане от съда, че са установени по основание иscope.

От изложеното досежно нормативната продължителност на работното време на държавните служители, изричната регламентация на разпределяне на работното време при работа на смени, съдържаща конкретно разписани правила за спазване и предвидения начин на отчитането им следва, че е налице специална уредба, регламентираща служебните правоотношения на полицейските служители, което изключва прилагането на общото трудово законодателство. Затова несъстоятелно се поддържа наличие на празнота в специалната нормативна база, която по аналогия да се запълни с прилагане на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Според съда именно от съществуващата изрична регламентация за отчитане и заплащане на нощния труд следва, че не са налице предпоставките на уредената правна техника в чл. 46, ал. 2 от ЗНА за преодоляване на празноти в закона чрез правоприлагане по аналогия.

Липсата в действащата нормативна уредба на норма идентична на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба № 81213-407 от 11.08.2014 г., също издадена от Министъра на вътрешните работи, въз основа на делегация по ЗМВР, според която при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143 и, че полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, според БлОС също не обосновава извод в тази насока, тъй като е израз на различно разрешение на въпроса от Министъра на вътрешните работи, по предоставените му от закона правомощия за това с издаване на Наредби по чл. 187, ал.9 ЗМВР /а към момента ал. 10/.

Процесните отношения се регулират от ЗМВР, според чл. 179, ал. 2, от който размерът на

допълнителното възнаграждение за нощен труд се определя със заповед на Министъра на вътрешните работи, каквато е издадена, и с която е определено нощния труд да се заплаща с 0.25 лв. на час. Дали прилагането механизма на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ ще доведе до заплащане на нощния труд в по-голям размер е ирелевантно. Превръщането на нощните часове в дневни, с коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ има отношение към увеличеното заплащане на нощния труд, а не към натрупването на часове, чието надвишение да води до извънреден труд. Доколкото обаче той е визиран за превръщането на нощните часове в дневни в издадените въз основа на КТ други Наредби, определящи отчитане на работното време с изрични препратки към чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, като напр. Наредба за работното време, почивките и отпуските – съотв. на чл. 9а, ал. 4 и сл. от нея, отново следва да се посочи, неприложимостта ѝ, поради наличие на специална специфична регламентация по тези въпроси.

Не може да се изведе аргумент за приложение на чл.140, ал.1 КТ относно регламентацията на нормалната продължителност на нощния труд и от чл.188, ал.2 ЗМВР, защото нормата препраща само към специалната закрита по КТ, уредена в глава XV от КТ, в която глава не попада чл.140, ал.1 КТ.

Съдът счита, че няма неравностойност на положението спрямо работещите, за които се прилага КТ и издадените въз основа на него нормативни актове, тъй като поради специфичния статут на държавните служители работещи по ЗМВР, е създадена специална нормативна уредба съдържаща редица привилегии заради и в съответствие със специфичния труд, който полагат, поради което и работното им време се организира по специално уреден ред в нарочно издадени за целта нормативни актове. Очевидно е, че специалната регламентация е създадена, за да компенсира особената тежест на полагания нощен труд на работещите в публичния сектор полицаи и пожарникари.

Затова и постановеното решение на СЕС от 24.2.2022 г. по дело C-262/20 не е основание за друг извод, предвид т. 1 от него, с която изрично е решено, че член 8 и член 12 от Директива 2003/88 ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003 година, относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публичния сектор като полицаи и пожарникари да е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня; както и че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Направените от БлОС в настоящия акт изводи не произтича и от т. 2 от решението на СЕС, според която членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държавата - членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е

свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полаганият труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението установени в ЗМВР, обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8-часов нощен труд.

По изложените съображения предявения иск за заплащане на извънреден труд, следва да се отхвърли като неоснователен, поради което решението на РС, с което искът е отхвърлен, следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на въззивника следва да се присъдят направените от него разноски, които възлизат в размер на 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция, определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 ЗПрП във вр. с чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Съдът съобрази, че производствата по трудови дела за работниците и служителите съгл. чл. 359 КТ са безплатни, което обаче не се отнася при неблагоприятен за тях изход до дължимите разноски, направени от насрещната страна.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, чл. 178, ал.1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5 ЗМВР, БлОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 900386/21.12.2022 г., постановено по гр.д. 209/2020 г. по описа на РС-гр. Сандански.

ОСЪЖДА К. Л. Т. да заплати на РД ПБЗН-Благоевград сумата от 100,00 лв., представляваща разноски за настоящата въззивна инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____